

Te se kune svojom starom majkom.
 Svi su Turzi nikom poniknuli,
 Svi su zernu zemlju pogledali:
 Ne poniće Ture Alil aga,
 Vec Merianu kruto on govori:
 Kak' se kunesc, horiačko koljeno?
 Zar ti nije majka nikog rodila,
 Ni mlagjega tebe ni starjega?
 Merian ide iz meane ladne:
 Ne veseo u dvorove ugje.
 Pita njega svoja stara majka:
 Moj Merjane, moje čedo drago,
 Scto neveseo u dvorove ugjesc?
 Oli ti je zaboljela glava? —
 Progmise, moja stara majko:
 Nije meni zaboljela glava;
 Vec me koru u meani Turzi,
 Gdi mi nisi porod porodila,
 Ni mlagjega od mene ni starjega. —
 Ah Meriane, moje čedo drago.
 Majka tebi je porod porodila,
 Porodila brata Milivoja:
 J otisco ti je u hajduke,
 Harambasca megju devet hajduka. —
 Kad je tako, draga majko moja,
 Rano rani sjutra prije dana,
 Pak ti kuvaj pribjele kolače,
 Da ja pogjem u goru zelenu,
 Da potraxim brata Milivoja,
 Da potraxim, i da se vidimo.
 To je majka jedva dočekala:
 Peče njemu meke brascenize:
 Opravila je sina Merjana,
 Opravila je u goru zelenu.
 Kad je Merjan u gorizi bio,
 Ugledasce njega devet hajduka,
 Pa kazuju svome harambasci:
 Milivoje, da, nasc harambasca,
 Eno jezdi neznana delja. —
 Harambasca nijma odgovara:
 Ako bude na gjogatu konju,
 Ne dirajte, moja bracio draga:
 Ne dirajte; to je biela Vila.